בית משפט לתביעות קטנות בתל אביב - יפו

ת"ק 69384-12-25 רז המאושר נ' מימיס

לפני כבוד השופטת קרן שמש

התובע: **אוריאל רז המאושר, ת.ז. xxxxxxxxx**

נגד

הנתבעת: **זוהר מימיס (זוהר ממיס), ת.ז. xxxxxxxxx**

פסק דין

לפניי תביעה קטנה על סך 38,900 ₪ שהגיש התובע נגד הנתבעת בגין משלוח 31 דברי פרסומת בדואר אלקטרוני בניגוד להוראות סעיף 30א לחוק התקשורת (בזק ושידורים), התשמ"ב-1982 (להלן: "**חוק הספאם**").

פרשת המקרה ותמצית טענות הצדדים

1. התביעה עוסקת בהודעות פרסומת בנושא ייעוץ באמצעות קלפי טארוט, נומרולוגיה ותקשור, שנשלחו לתובע על-ידי הנתבעת ללא הסכמתו וללא ציון המילה "פרסומת" בכותרתן וללא ציון פרטי זיהוי של העסק כנדרש בשיווק מרחוק.

2. התובע הגיש נגד הנתבעת תביעה קודמת, אשר נדונה בת"ק 65402-06-25, בגין משלוח 69 הודעות פרסומת, ובה ניתן פסק דין בתאריך 4.12.2025 (כב' הרשם הבכיר מ' שמפל), בו התקבלה התביעה בחלקה הקטן, ונקבע פיצוי בשיעור נמוך (להלן: **ההליך הקודם**). בקשת רשות ערעור שהגיש התובע על פסק הדין לבית המשפט המחוזי (רת"ק 8016-01-26) נדחתה בהחלטה מנומקת מתאריך 8.1.2026 (כב' סג"נ השופטת א' כהן) (להלן: **ההחלטה בבקשת רשות הערעור**).

3. התביעה הנוכחית היא "תביעת המשך" דומה להליך הקודם, שהוגשה בגין הודעות פרסומת נוספות, שלא נכללו בהליך הקודם, אלא נשלחו בתקופת הביניים מיום 7.7.2025 ועד ליום 30.11.2025, מהמועד בו הוגש כתב הגנה מטעם הנתבעת, ועד ערב מתן פסק הדין בהליך הקודם.

4. התובע עותר לקבלת פיצוי בגין הודעות אלה לפי חוק הספאם, וכן בגין הפרת חוק הגנת הצרכן, התשמ"א–1981 (להלן: "**חוק הגנת הצרכן**") וחוק הגנת הפרטיות, התשמ"א–1981 (להלן: "**חוק הגנת הפרטיות**"), שלטענתו נגרמו עקב הימנעות הנתבעת מציון המילה "פרסומת" ופרטי זיהוי מלאים כנדרש, ונשלחו אליו מבלי שנתן לכך את הסכמתו. עוד טוען התובע כי הנתבעת אינה מציינת על גבי הודעות הפרסומת את שמה האמיתי, אלא שם דומה, באופן שנועד להטעות ולהקשות על פנייה אליה.

5. ברקע הדברים יצוין, כפי שנקבע ופורט בהחלטה בבקשת רשות הערעור, כי התובע הוא פעיל ידוע ומנוסה בנושא של עוולות צרכניות ועוולות ספאם, כאשר התובע מציג את עצמו כ"לוחם בספאם ובעוולות צרכניות במשך שנים רבות", כמי שמסייע לאזרחים בהתנדבות לממש את זכויותיהם כנמענים של הודעות פרסומת, ואף מקיים הרצאות ופעילות ציבורית נוספת בנושא.

6. התובע טוען כי פסק דין שניתן בתביעה הקודמת לא הרתיע את הנתבעת, והיא ממשיכה להפר את הוראות החוק. התובע לא לחץ על הקישור "הסרה" לצורך הסרתו מרשימת התפוצה, שכן הוא אינו לוחץ על קישורים (לינקים) מזה שנים רבות, כולל קישורי הסרה, מחשש לשתילת וירוסים ומחשש להונאות. התובע טוען כי הגשת התביעה על ידו בהליך הקודם כמוה כשליחת הודעת סירוב להמשיך לקבל הודעות מהנתבעת, ולפיכך היה עליה לחדול ממשלוח ההודעות אליו לאחר שהוגשה נגדה התביעה.

7. לפיכך, עותר התובע לתשלום פיצוי בסך 1,000 ₪ בגין כל הודעת פרסומת, בסכום כולל של 31,000 ₪. בנוסף, התובע מבקש מבית המשפט לפסוק לטובתו הוצאות ולהורות על החזר האגרה ששולמה על ידו.

8. הנתבעת טוענת כי יש לדחות את התביעה או להסתפק בפסיקת פיצוי סמלי בלבד, שכן התובע הינו "תובע סדרתי", הפועל בחוסר תום לב מובהק ואוגר הודעות במכוון לצורך הפקת רווח כלכלי, כעניין שבשיטה. התובע מנהל "עסק" של הגשת תביעות נגד בעלי עסקים קטנים, תוך ניצול לרעה של הוראות חוק ספאם. התובע נשאל בדיון הקודם האם עצם קבלת ההודעות מפריעה לו והשיב בשלילה. מכאן שלתובע לא נגרם נזק ממשי. הנתבעת טוענת כי ההודעות שנשלחו מטעמה כוללות כפתור הסרה, ולפיכך היא עומדת בדרישות החוק, ואינה שולחת דיווחים בניגוד לרצון הנמען.

9. לטענת הנתבעת, מיד לאחר קבלת פסק הדין בהליך הקודם, היא פעלה על-מנת לתקן את כל ההפרות שנקבעו והוסיפה את המילה "פרסומת" לכל ההודעות. לתובע היתה אפשרות בכל עת להסיר את עצמו מרשימת התפוצה, אך הוא בחר במכוון שלא לעשות כן ולהגיש תביעה נוספת. התובע לא פנה אל הנתבעת ולא ביקש להפסיק את שליחת ההודעות.

לא ניתן צו מניעה זמני בתביעה הראשונה, ולכן הנתבעת המשיכה לפעול כרגיל בתום לב עד למתן פסק הדין. פרטי המפרסם צוינו כנדרש בהודעות, וטענה זו נדחתה כבר בפסק הדין הקודם.

10. עוד ציינה הנתבעת כי היא אם חד הורית לילדה בעלת מוגבלות ובעלת עסק קטן, והתנהלות התובע גורמת לה לבזבוז זמן יקר, אובדן שכר עבודה, התעסקות נפשית מתישה, נזק נפשי קשה ועלויות משפטיות כבדות.

<u>פסק הדין בהליך הקודם, וכן ההחלטה בבקשת רשות הערעור ובהליכים נוספים</u>

11. בפסק הדין שניתן בהליך הקודם נקבע כי הנתבעת הפרה את הוראות חוק הספאם בכך ששלחה 69 הודעות פרסומת ללא הסכמתו של התובע ומבלי שצוינה המילה "פרסומת" בכותרת ההודעות. בנוסף, הנתבעת לא הציגה אסמכתה או טופס הצטרפות המעיד על הסכמתו של התובע לקבל את הדיוור. עם זאת, בית המשפט מתח ביקורת חריפה על התנהלותו של התובע וקבע כי התנהלותו לוקה בחוסר תום לב, בכך שבחר שלא להסיר את עצמו מרשימת הדיוור על אף שהיתה לו אפשרות נוחה לעשות כן; פנה אל הנתבעת רק לאחר כשנתיים וחצי ולאחר שצבר עשרות הודעות; שלח את כל פניותיו מכתובת דוא"ל שונה מזו שאליה נשלחו הודעות הפרסומת; ולא ניתן לשלול שמטרתו היתה צבירת הודעות לצורך הפקת רווח כלכלי, לאחר שהודה במהלך הדיון כי עצם קבלת ההודעות אינה מפריעה לו. עוד נקבע כי מן העובדה שבמרבית הודעות הפרסומת הנתבעת פנתה אל התובע בשם "אוריאל רז טארוט" עולה התהיה בנוגע לטענתו כי מעולם לא נרשם לקבלת ההודעות.

בית המשפט דחה את טענת התובע להפרת חוק הגנת הצרכן לאחר שנקבע כי הנתבעת ציינה את שמה, מקום פעילותה ואת פרטיה המאפשרים יצירת קשר ישיר עמה, ולא הופרו הוראות הדין.

לאור האמור, ותוך מתן דגש על התנהלותו של התובע, קבע בית המשפט שיעור פיצוי נמוך בסך 25 ₪ בלבד לכל הודעה, ללא פסיקת הוצאות.

12. בהחלטה בבקשת רשות הערעור קבע בית המשפט המחוזי כי לא שוכנע שנגרם לתובע עיוות דין חמור או כי מתעוררת שאלה משפטית עקרונית המצדיקה חריגה מהכלל שלפיו אין ניתנת רשות ערעור על פסק דין של בית משפט לתביעות קטנות. בית המשפט מצא שלא להתערב גם בעניין גובה הפיצוי שנפסק וציין כי "**אף שהופרו הוראות חוק הספאם, התנהגות שלא בתום לב מצד הנמען עשויה להשליך על היקף הפיצוי המגיע לו ואף להביא למצב שבו לא יפסק כלל פיצוי כספי חרף ההפרה**".

בית המשפט המחוזי סקר בהרחבה את ההליכים הקודמים שהוגשו מטעם התובע בפני ערכאות שונות, וציין כי אין זו הפעם הראשונה שהתובע מגיש תביעה מסוג זה ומבקש לערער על פסק הדין ואף אין זו הפעם הראשונה שבית המשפט מתייחס באופן ביקורתי להתנהלותו. בית המשפט ציין מספר קביעות שניתנו בעניינו של התובע במספר רב של הליכים שונים ובפני מותבים שונים המלמדות כי לתובע דפוס התנהלות קבוע לפיו הוא נוהג שלא לבחור באפשרות ההסרה שמופיעה בהודעות שנשלחו אליו ומשתמש בכתובת דוא"ל שונה מזו שקיבלה את ההודעות ואוגר עשרות הודעות.

כך לדוגמה, הובא בהחלטה ציטוט מפסק דין קודם שניתן נגד התובע בת"ק 64788-12-19 **רז המאושר נ' בזק החברה הישראלית לתקשורת בע"מ** [פורסם בנבו] (7.7.2020): **"לטעמי, כאשר תובע בוחר שוב ושוב לשלוח הודעות הסרה בדרך שלא מותווית על-ידי הנתבעת, וכן אוגר על הדרך הודעות רבות, אומר זאת בעדינות רבה כי הדבר אינו מעיד על התנהלות תקינה וראויה במסגרת ההסרה וזאת חלילה מבלי לפגוע בכבודו של התובע".**
בקשת רשות ערעור על פסק הדין נדחתה (רת"ק 51774-07-20 **אוריאל רז המאושר נ' בזק החברה הישראלית לתקשורת בע"מ** (30.7.2020); ובקשת רשות ערעור על ההחלטה נדחתה אף היא (רע"א 6215/2020 **רז המאושר נ' בזק החברה הישראלית לתקשורת בע"מ** (21.10.2020).
עוד הובא ציטוט מפסק דין מקיף ומנומק שניתן בת"צ 5290-05-21 **אוריאל רז המאושר נ' אימהות קונות ביחד בע"מ** (5.3.2025), בו נדחתה בקשה לאישור תובענה ייצוגית שהוגשה מטעם התובע, תוך חיוב בהוצאות, ונקבע כדלקמן:

"[...] סביר מאוד בעיניי כי התנהלותו של המבקש – החל מהבחירה שלא להסיר את עצמו מרשימת התפוצה, וכלה ברישום לירידים תוך שימוש בכתובות דוא"ל מתחלפות – נבעה מהרצון להעמיד את העסק ב"מבחן" ולבנות תשית להליך ייצוגי (נראה שלא מדובר בהתנהלות חד-פעמית – ראו תא"מ (שלום ת"א) 4081-08-19 רז נ' דהן [נבו] (7.10.2021); ע"א (מחוזי ת"א) 16429-01-22 רז המאושר נ' דהן [נבו] (22.11.2022); ת"צ (שלום בת-ים) 18218-09-20 רז המאושר נ' פנתרה פרו בע"מ [נבו] (19.7.2023); ע"א (מחוזי ת"א) 42412-12-23 רז המאושר נ' פנתרה פרו [נבו] (26.9.2024)). זאת ועוד: גם אם אניח כי התובע אכן התעניין בתום לב בירידים שאליהם נרשם, אזי יש להדגיש שלוש נקודות אלה: ראשית, הנחה זו עשויה לתמוך באפשרות שהוא נתן בעבר את הסכמתו לקבלת הודעות המפרסמות ירידים מסוג זה; שנית, הנחה זו מעיבה על הטענה בדבר נזק שהסבו הודעות הפרסומת למבקש (כחלק מהעילה האישית); ושלישית, דרך התנהלותו של המבקש מייחדת את עניינו האישי, וחותרת תחת האפשרות לראות במקרה הפרטני שלו כמקרה טיפוסי המייצג את הכלל".

<u>טענות הצדדים בדיון</u>

1. במסגרת הדיון חזר כל צד על טענותיו. התובע טען כי הנתבעת מוסיפה להפר את הוראות החוק, וכי גם פסק הדין שניתן נגדה בהליך הקודם לא הרתיע אותה. התובע ציין כי על-מנת לבדוק האם הנתבעת תיקנה את אופן התנהלותה, הוא נרשם פעם נוספת לשירות ההודעות, והגיש אסופת הודאות דוא"ל החל מתאריך 8.6.2026 [ת/1]. התובע טען כי גם בהודעות אלה הנתבעת אינה מציינת את המילה "פרסומת", וכי בפרטי השולח לא מופיע השם המלא והנכון של הנתבעת לצורך זיהוי, באופן העולה כדי הטעיה לפי חוק הגנת הצרכן.

התובע טען כי עצם הגשת התביעה מהווה דרישה להסרה מרשימת התפוצה, ברף הגבוה ביותר, כך שהנתבעת היתה מודעת היטב לרצונו בהפסקת משלוח ההודעות. במענה לשאלה מדוע גם בשלב זה נמנע התובע מלהסיר את פרטיו מרשימת התפוצה באמצעות לחיצה על לחצן "הסרה" הוא השיב כי הנתבעת פנתה אליו באמצעות עורך דין מטעמה ואף מסרה כי תפנה אל המשטרה על-מנת שיפסיק לפנות אליה, ועל כן חשש כי לחיצה על לחצן ה"הסרה" תיחשב כפנייה וכהטרדה. עוד הוסיף התובע כי נמנע במכוון מלהסיר עצמו על-מנת לבדוק האם הנתבעת מוסיפה להפר את החוק: "**לא עשיתי הסר ולא פניתי אליה, כדי שהיא לא תגיד שאני פונה אליה. אם היא היתה מוכנה לדבר... זכותה. לא עשיתי הסר, כי רציתי לראות המשך הפרות החוק. נרשמתי פעם נוספת כדי לבדוק אם היא פועלת לפי החוק. אני לא צריך לתת הודעות סירוב 10 פעמים**" [פרו' שורות 15 – 17 בעמ' 2].
התובע ציין כי הנתבעת הוסיפה ושלחה אליו הודעות דוא"ל נוספות גם לאחר מתן פסק הדין (הודעות אלה אינן נכללות בתביעה דנן), ועל כן הוא סבור שהמסר לא הופנם. משלוח ההודעות מפריע לו ברמה העקרונית וגם ברמה האישית, כי הנתבעת אינה מקיימת את הוראות החוק כפי שהצהירה. מדבריו של התובע עלה כי עיקר מטרתו היא הרתעתית וחינוכית: "**אם יהיה פסק דין שירתיע אותה על באמת על זה שהיא לא מקיימת עד היום את החוק או שהיא תסכים לסכום שבאמת ירתיע, אז אהיה מוכן...** [לשקול פשרה – ק.ש.] **יש לה עוד לקוחות שיש לה בעיות איתם ואני רוצה לגמור את העניין. אני חשבתי בהתחלה אחרי שהבנתי שיש עוד אנשים, חשבתי על ייצוג בזמנו ובסוף ויתרתי ועשיתי תביעה קטנה. יש עוד אנשים שהיא שולחת להם. אני רוצה לגמור עם העניין הזה ולא לפנות אל הרשות להגנת הצרכן**" [פרו' שורות 13 – 17 בעמ' 4].

2. הנתבעת טענה כי מיד לאחר שקיבלה את כתב התביעה בהליך הקודם היא פעלה על-מנת לאתר את כתובתו של התובע ברשימת התפוצה אך בשל העובדה שהתובע משתמש בכתובות דוא"ל שונות, היא נתקלה בקושי רב לאתר אותו ברשימה, והיתה סבורה ששמו

הוסר. כך, גם כתובת הדוא"ל בה השתמש התובע בהודעה מחודש יוני 2026 [ת/1] היא כתובת שונה, וכן יש קושי להבין כי מדובר בתובע, שכן כתובת הדוא"ל היא bo.ok3in.fo@gmail.com. נטען כי התובע מקשה על הסרתו הן בכך שהוא נמנע מללחוץ על לחצן ה"הסרה", משתמש בכתובות דוא"ל שונות ונמנע מלמסור את כתובת הדוא"ל שהוא מבקש להסיר מרשימת התפוצה. כל זאת על-מנת להוסיף ולאגור הודעות במכוון, על-מנת להגיש תביעות באופן סדרתי.

לגופו של עניין טענה הנתבעת כי הודעות הדוא"ל אינן מהוות "פרסומת" כהגדרתה בחוק, אלא טקסטים עם תוכן רב שהיא משקיעה זמן רב בכתיבתו ומעניקה כמתנה. לפיכך היא אינה סבורה כי מדובר בהודעות "ספאם", ובמהלך ניהול התביעה בהליך הקודם היתה סבורה שבית המשפט יקבל את עמדתה זו. לאחר מתן פסק הדין הוסיפה הנתבעת לחפש את התובע שוב ושוב ברשימת התפוצה, והוא הוסר.

<u>דיון והכרעה</u>

3. לאחר שמיעת עדויות הצדדים וטיעוניהם במסגרת הדיון שהתקיים בפניי, ולאחר עיון בראיות שצורפו מטעמם, הגעתי למסקנה כי דין התביעה להתקבל בחלקה, ואנמק בקצרה.

4. ראשית, בנוגע לטענות התובע בדבר הפרת חוק הגנת הצרכן בשל אי ציון פרטי מפרסם, מצאתי לדחותן בדומה לקביעת בית המשפט בפסק הדין בהליך הקודם שכן מעיון בהודעות שצורפו לכתב התביעה התרשמתי כי פרטי הנתבעת הבסיסיים מופיעים בהודעות ומאפשרים יצירת קשר ישיר עמה, לרבות מספר הטלפון שלה. משכך, דין טענתו של התובע בהקשר זה להידחות.

5. אשר לטענות התובע הנוגעות למשלוח הודעות פרסומת בדוא"ל ללא הסכמתו בתקופה שעד למתן פסק הדין בהליך הקודם לאחר שהובהר לנתבעת כי התובע אינו מעוניין לקבל ממנה הודעות, הן בפניות טרום-תביעה והן בעצם הגשת התביעה, אני סבורה כי אכן בשלב זה היתה על הנתבעת חובה לפעול להפסקת משלוח ההודעות לתובע ולהסרתו מרשימת התפוצה.

יחד עם זאת, התובע עשה כל שלאל ידו על-מנת להקשות על הנתבעת בכך. איני מקבלת את טענות התובע כי נמנע מללחוץ על לחצן ה"הסרה" על-מנת שהדבר לא ייחשב כפנייה אל הנתבעת או כהטרדה. מדובר בלחיצת לחצן שבאמצעותה היה באפשרותו להסיר את עצמו מרשימת התפוצה באופן קל, מיידי ופשוט, אולם הוא נמנע מלעשות כן במכוון, כחלק מדפוס של התנהלות בחוסר תום לב. עוד היה באפשרותו של התובע לפנות במסגרת ההליך הקודם ולציין את כתובת הדוא"ל שהוא מבקש את הסרתה, באופן ברור ומפורש, ובכך למנוע את המשך משלוח ההודעות.

6. אני סבורה כי יש לקבל את הסבריה ואת טענותיה של הנתבעת, שלא נסתרו, כי לתובע מספר כתובות דוא"ל שבאמצעותן פנה אליה, באופן שהקשה עליה לאתרו. מיד אחרי התביעה הקודמת פעלה הנתבעת על-מנת לחפש את כתובתו של התובע ברשימת התפוצה ולא מצאה אותו בשל השימוש בכתובות שונות: "**אני חשבתי שהסרתי אותו, כי אני מחפשת אותו. במיילים אני מחפשת שם. חיפשתי אותו ולא מצאתי. הסרתי את המייל שראיתי, לדעתי הוא רשם כמה מיילים. כן פעלתי וכן חיפשתי, קשה למצוא אותו. בבית משפט לא דיברנו על זה, שלא מצאתי אותו במיילים, אבל עשיתי את זה בבית. חשבתי שהצלחתי ואז הוא נרשם שוב. חשבתי שכן הסרתי, כי היה מייל שהוא נרשם ממנו עם שם אחר, שאי אפשר היה למצוא אותו. חיפשתי אותו פעם קודמת ולא חשבתי שהוא שם בכלל**" [פרו' שורות 30 – 32 בעמ' 2, שורות 1 – 2 בעמ' 3].

7. מקובלת עליי הטענה שבעצם הידיעה כי בתחתית הודעות הדוא"ל שנשלחו מטעם הנתבעת ישנו לחצן "הסרה", נוצרה אצלה ציפייה סבירה שכל המבקש את הסרתו מרשימת התפוצה יעשה שימוש בלחצן זה. אמנם הנתבעת לא עמדה בנטל הראשוני להראות כי התובע הסכים למשלוח ההודעות אליו ובכך יש הפרה של הוראות הדין, אולם ניתן לומר כי לאחר קבלת מספר הודעות, הסירוב ללחוץ על לחצן ה"הסרה" מהווה מעין הסכמה שבשתיקה לקבלתן. במילים אחרות, למול ההפרה שבמשלוח הודעת פרסומת ללא הסכמה מפורשת מראש, יש להציב את התנהלותו של הנמען, אשר אינו נוקף אצבע על-מנת להפסיק את ההפרה כלפיו, ולאחר מכן דורש פיצוי בגין הפרות אלה. לפיכך, גם אם התנהלותו של התובע בנסיבות המיוחדות של המקרה דנן אינה עולה כדי הסכמה שבשתיקה, הרי התנהלותו של התובע עולה כדי אשם תורם בשיעור ניכר, קרוב ל-100%.

8. יתרה מכך, כפי שהודה התובע במהלך הדיון, עיקר מטרתו בנקיטת ההליכים כלפי הנתבעת היא הרתעתית וחינוכית, ובהתאם לכך הוא אף נרשם פעם נוספת לשירות קבלת מסרים מהנתבעת מיד לאחר הגשת התביעה דנן, על-מנת לבחון את הנתבעת ולהוכיח את טענותיו [ת/1], ולא מן הנמנע שהתובע יטען בעתיד כי מדובר בהפרות נוספות כלפיו, שכן הוא טען כי לא צוינה המילה "פרסומת" ולא הופיעו פרטי הזיהוי הנדרשים לשיטתו (מובהר כי התובע לא העלה במהלך הדין טענה כי על הנתבעת להסירו מרשימת התפוצה).
ואין לדברים סוף.

9. בקביעת שיעור הפיצוי יש לשקול את מכלול נסיבות העניין, ובפרט את אופן התנהלותו של התובע. ברע"א 4704/20 **יונתן בן עמי נ' FACEBOOK IRELAND** (נבו, 9.2.2021) נקבע כי התנהגות שלא בתום לב מצד נמען עשויה להשליך גם על היקף הפיצוי המגיע לו, בפרט בתביעות לפי חוק הספאם, כאשר הסמכות לפסיקת פיצויים לדוגמה נתונה לשיקול דעתו של בית המשפט, כל מקרה על-פי נסיבותיו. בפסק הדין נקבע כי הסירוב הבלתי לגיטימי

להשתמש בלחצן ה"הסר", יחד עם היקף הפרה קטן מאוד, אף מצדיק להימנע מפסיקת פיצוי.

10. משהוכח כי הנתבעת שיגרה אל התובע 31 הודעות דוא"ל ללא הוכחת הסכמה מפורשת וללא הוספה המילה "פרסומת" לכותרתן, אזי מתקיימת הפרה טכנית של הוראות חוק הספאם וחוק הגנת הצרכן. באיזון שבין אכיפת החוק לבין חוסר תום ליבו של התובע והאשם התורם שבהתנהלותו, ובשים לב למאמץ שעשתה הנתבעת למנוע את ההפרה לאחר הגשת התביעה ואת הקושי שהציב בפניה התובע, מצאתי לאמץ את הפיצוי הסמלי שנקבע על-ידי בית המשפט בהליך הקודם, בסך 25 ₪ בגין כל הודעת פרסומת. אני סבורה כי קביעת פיצוי בסכום נמוך מהווה איזון ראוי בין טענות הצדדים, וכי יש לייחס משקל רב למניעיו של התובע ולהתנהלותו, אשר תרמה תרומה מכרעת להפרות כלפיו.

<u>סוף דבר</u>

11. לאור האמור לעיל, התביעה מתקבלת בחלקה הקטן, ואני מחייבת את הנתבעת לשלם לתובע פיצוי בסך 25 בגין כל הודעת פרסומת שנשלחה, ובסכום כולל בסך 775 ₪. הסכום האמור ישולם תוך 30 ימים מהיום, שאם לא כן יישא ריבית שקלית על-פי דין עד מועד התשלום בפועל.

12. לאחר ששקלתי את הנסיבות המיוחדות המתקיימות בהליך דנן, בשים לב להתנהלותו של התובע והפער בין סכום התביעה לבין סכום הפיצוי שנפסק, איני עושה צו להוצאות.

זכות להגיש בקשת רשות ערעור לבית המשפט המחוזי – בתוך 30 יום.

<u>המזכירות מתבקשת לשלוח העתק מפסק הדין אל הצדדים</u>.

ניתן היום, י"ח חשוון תשפ"ז, 29 אוקטובר 2026, בהעדר הצדדים.

קרן שמש, שופטת